

Ediție provizorie

HOTĂRÂREA CURȚII (Camera a doua)

30 aprilie 2020(*)

„Trimitere preliminară – Articolul 63 TFUE – Libera circulație a capitalurilor – Taxa pe tranzacțiile financiare – Operațiuni privind instrumente financiare derivate care au ca activ suport un titlu emis de o societate stabilită în statul membru de impozitare – Taxă datorată independent de locul încheierii tranzacției – Obligații administrative și de declarare”

În cauza C-565/18,

având ca obiect o cerere de decizie preliminară formulată în temeiul articolului 267 TFUE de Commissione tributaria regionale per la Lombardia (Comisia Fiscală Regională din Lombardia, Italia), prin decizia din 2 iulie 2018, primită de Curte la 6 septembrie 2018, în procedura

Société Générale SA

împotriva

Agenzia delle Entrate – Direzione Regionale Lombardia Ufficio Contenzioso,

CURTEA (Camera a doua),

compusă din domnul A. Arabadjiev, președinte de cameră, și domnii P. G. Xuereb și T. von Danwitz (raportor), judecători,

avocat general: domnul G. Hogan,

grefier: domnul A. Calot Escobar,

având în vedere procedura scrisă,

luând în considerare observațiile prezentate:

- pentru Société Générale SA, de D. Conti, de M. Gusmeroli și de C. Romano, avocați, și de M. M. Gusmeroli, dottore commercialista;
- pentru guvernul italian, de G. Palmieri, în calitate de agent, asistat de P. Gentili, avvocato dello Stato;
- pentru Comisia Europeană, de W. Roels și de F. Tomat, în calitate de agenți,

după ascultarea concluziilor avocatului general în ședința din 28 noiembrie 2019,

pronunță prezenta

Hotărâre

1 Cererea de decizie preliminară privește interpretarea articolelor 18, 56 și 63 TFUE.

2 Această cerere a fost formulată în cadrul unui litigiu între Société Générale SA (denumită în continuare „Société Générale”), pe de o parte, și Agenzia delle Entrate – Direzione Regionale Lombardia Ufficio Contenzioso (Administrația Fiscală – Direcția Regională Lombardia, Serviciul contencios, Italia, denumită în continuare „administrația fiscală”), pe de altă parte, în legătură cu o cerere de rambursare a unei taxe pe tranzacțiile financiare având ca obiect instrumente financiare derivate, achitate de Société Générale.

Dreptul italian

3 Articolul 1 din legea n. 228 – Disposizioni per la formazione del bilancio annuale e pluriennale dello Stato (Legge di stabilità 2013) [Legea nr. 228 privind dispozițiile pentru constituirea bugetului anual și multianual al statului (Legea stabilităii din 2013)] din 24 decembrie 2012 (GURI nr. 302 din 29 decembrie 2012, supliment ordinar nr. 212, p. 1, denumită în continuare „Legea nr. 228/2012”) prevede la alineatele 491, 492 și 494:

„491. Transferul dreptului de proprietate asupra acțiunilor și a altor instrumente financiare participative [...], emise de societăți rezidente pe teritoriul statului, precum și a titlurilor care reprezintă aceste instrumente, indiferent de statul de reședință al entității emitente, este supus unei taxe pe tranzacțiile financiare de 0,2 % din valoarea tranzacției. Transferul dreptului de proprietate asupra acțiunilor care rezultă din conversia obligațiunilor este de asemenea supus taxei menționate mai sus. [...] Taxa este datorată independent de locul încheierii tranzacției și de statul de reședință al părților contractante. [...]

492. Tranzacțiile cu instrumente financiare derivate [...], care au ca activ suport în principal unul sau mai multe dintre instrumentele financiare prevăzute la alineatul 491 sau a căror valoare depinde în principal de unul sau de mai multe dintre instrumentele financiare prevăzute la același alineat și tranzacțiile cu valori mobiliare [...], care permit cumpărarea sau vânzarea în principal a unuia sau mai multor instrumente financiare prevăzute la alineatul 491 sau care presupun o plată în numerar determinată în principal în legătură cu unul sau mai multe instrumente financiare menționate la alineatul precedent, inclusiv cu garanții, garanții acoperite și certificate, sunt supuse, la momentul încheierii, unei taxe în quantum fix, stabilită în funcție de tipul de instrument și de valoarea contractului, în conformitate cu tabelul 3 anexat la prezenta lege. Taxa este datorată independent de locul încheierii tranzacției și de statul de reședință al părților contractante. În ipoteza în care tranzacțiile vizate în prima teză prevăd de asemenea, ca modalitate de plată, cesiunea de acțiuni sau alte instrumente financiare de participare, transferul dreptului de proprietate asupra unor astfel de instrumente financiare, care se realizează la momentul plății, este supus taxei potrivit modalităților și în quantumul prevăzut la alineatul 491. [...]

[...]

494. Taxa prevăzută la alineatul 491 este datorată de cesionar; taxa prevăzută la alineatul 492 este datorată în quantumul stabilit de fiecare dintre părțile la tranzacție. Taxa prevăzută la alineatele 491 și 492 nu se aplică entităților care s-au interpus în aceleași tranzacții. În cazul transferului dreptului de proprietate asupra acțiunilor și al instrumentelor financiare prevăzute la alineatul 491, precum și pentru tranzacțiile cu instrumente financiare prevăzute la alineatul 492, taxa este plătită de bănci, de societățile fiduciare și de societățile de investiții autorizate să furnizeze publicului, cu titlu profesional, serviciile și activitățile de investiții [...], precum și de alte entități implicate în efectuarea tranzacțiilor susmenționate, inclusiv intermediarii nerezidenți. Atunci când mai multe entități prevăzute de a treia teză intervin în efectuarea tranzacției, taxa este datorată de entitatea care primește ordinul direct de la cumpărător sau de la persoana care este beneficiarul final. În celelalte cazuri, taxa este plătită de contribuabil. Intermediarii nerezidenți

și celelalte entități nerezidente care participă la operațiune pot desemna un reprezentant fiscal [...] care este responsabil, în aceleași condiții și cu aceleași responsabilități ca entitatea nerezidentă, pentru obligațiile legate de tranzacțiile prevăzute la alineatele anterioare. [...]"

4 Tabelul 3, menționat la articolul 1 alineatul 492 din Legea nr. 228/2012, care figurează în anexa la aceasta și este intitulat „Tabel: taxa pe tranzacțiile financiare pentru fiecare instrument financiar (valoare stabilită în euro pentru fiecare contraprestație)”, are următorul conținut:

Valoarea națională a contractului

(în mii de euro)

Instrumentul financiar

0-2,5

2,5-5

5-10

10-50

50-100

100-500

500-1000

Mai mult de 1000

Contracte la termen (futures), certificate, garanții acoperite și contracte de opțiune cu privire la randamente, măsuri sau indici referitori la acțiuni

0,01875

0,0375

0,075

0,375

0,75

3,75

7,5

15

Contracte la termen (futures), garanții, certificate, garanții acoperite și contracte de opțiune pe acțiuni

0,125

0,25

0,5

2,5

5

25

50

100

Operațiuni swap pe acțiuni și randament, indici sau măsuri aferente

Contracte forward pe acțiuni și randament, indici sau măsuri aferente

Contracte financiare cu plata unei diferențe legate de acțiuni și de randamente, indici sau măsuri aferente

Orice alt titlu care presupune o plată în numerar determinat în raport cu acțiunile și cu randamentele, indicii sau măsurile aferente

Combinații ale contractelor sau ale titlurilor de valoare menționate anterior

0,25

0,5

1

5

10

50

100

200

Litigiul principal și întrebarea preliminară

5 La 28 martie 2014, Société Générale, cu sediul în Franța, a prezentat administrației fiscale, prin intermediul sucursalei sale italiene, o declarație privind taxa pe tranzacțiile financiare, instituită prin Legea nr. 228/2012. Pe baza acestei declarații, referitoare la operațiunile efectuate în cursul anului fiscal 2013 de societatea mamă franceză, având ca obiect instrumente financiare derivate prevăzute la articolul 1 alineatul 492 din această lege, cuantumul acestei taxe se ridică la suma de 55 207 euro.

6 La 1 august 2014, Société Générale a solicitat administrației fiscale rambursarea sumelor achitate în temeiul acestei taxe, arătând că Legea nr. 228/2012, întrucât prevede impozitarea tranzacțiilor financiare cu instrumente financiare derivate atunci când activul suport al unor astfel de instrumente a fost emis de o entitate cu sediul în Italia, este contrar Constituției italiene, în special principiilor egalității de tratament și capacității contributive, prevăzute la articolele 3 și, respectiv, 53 din aceasta, precum și dreptului internațional cutumiar, aplicabil în ordinea juridică italiană în temeiul articolului 10 din această constituție, și dreptului Uniunii, în special articolelor

7 La 28 ianuarie 2015, în lipsa unui răspuns din partea administrației fiscale, Société Générale a sesizat Commissione tributaria provinciale di Milano (Comisia Fiscală Provincială din Milano, Italia) cu o acțiune împotriva acestei decizii de refuz tacit, întemeiată pe aceleași motive. Prin hotărârea din 18 mai 2016, această instanță a respins acțiunea, considerând că Legea nr. 228/2012 nu era nici neconstituțională, nici contrară dreptului Uniunii. În ceea ce privește constituționalitatea articolului 1 alineatul 492 din această lege, instanța menționată a apreciat că exista o legătură efectivă și obiectivă, cu caracter economic, între faptul generator al taxei instituite prin această dispoziție, și anume negocierea care conduce la crearea unui instrument financiar derivat, care exprimă o capacitate contributivă, și statul italian, precum și o legătură indisolubilă între valoarea unui astfel de instrument și cea a activului suport al acestuia. Pe de altă parte, impozitarea exclusiv a tranzacțiilor cu privire la activele suport ar putea determina comportamente de evitare a taxei, iar principiul internațional al teritorialității și al suveranității fiscale nu ar fi încălcat. În ceea ce privește o eventuală incompatibilitate a legii menționate cu dreptul Uniunii, aceeași instanță a considerat că nu aceasta era situația, ținând seama de lipsa unor regimuri de impozitare diferențiate între persoanele impozabile italiene și cele stabilite în alte state membre.

8 Société Générale a formulat apel împotriva acestei hotărâri la instanța de trimitere, Commissione tributaria regionale per la Lombardia (Comisia Fiscală Regională din Lombardia, Italia), solicitând rambursarea taxei plătite pe baza aceleiași argumentații pe care a dezvoltat-o în fața instanței de prim grad de jurisdicție și, în subsidiar, trimiterea cauzei la Corte costituzionale (Curtea Constituțională, Italia), precum și, cu titlu preliminar, la Curte.

9 Instanța de trimitere arată că taxa pe tranzacțiile financiare instituită de articolul 1 alineatele 491-500 din Legea nr. 228/2012 are ca obiectiv să asigure o contribuție la cheltuielile publice din partea celor care efectuează operațiuni cu instrumente financiare, realizate în cadrul piețelor respective, care au o legătură cu teritoriul statului italian.

10 Această instanță menționează o simetrie între alineatele 491 și 492 ale articolului 1 din această lege, care vizează, primul, acțiunile și instrumentele financiare de participare emise de societăți stabilite în Italia, precum și titlurile reprezentative ale acestor instrumente și, cel de al doilea, instrumentele financiare derivate care au ca active suport una sau mai multe dintre acțiunile și instrumentele prevăzute la alineatul 491 al acestui articol sau a căror valoare este legată de aceste acțiuni și instrumente, aceste două alineate prevăzând că taxa menționată este datorată, chiar dacă potrivit unor modalități de calcul diferite, independent de locul încheierii tranzacției și de statul de reședință al părților contractante.

11 Instanța de trimitere arată de asemenea că orice operator financiar care efectuează tranzacții având ca obiect astfel de instrumente financiare derivate profită de valoarea activului suport, a cărei existență depinde de cea a ordinii juridice italiene, în cadrul căreia este reglementată emiterea acestui titlu. Prin urmare, legiuitorul italian ar considera în mod întemeiat că există o legătură economică indisolubilă între aceste instrumente și ordinea juridică a acestui stat membru. Această instanță adaugă că nu împărtășește teza Société Générale potrivit căreia nu există o legătură teritorială între taxa prevăzută la articolul 1 alineatul 492 din Legea nr. 228/2012 și ordinea juridică menționată.

12 Întrebată de trimitere ridică problema dacă Legea nr. 228/2012 este conformă cu principiile dreptului Uniunii în măsura în care supune unei taxe, precum și unor obligații administrative și de declarare operațiunile efectuate între entități nerezidente, prin intermediul unor entități de asemenea nerezidente, având ca obiect instrumente financiare derivate ale căror active suport au fost emise de o societate rezidentă, dat fiind că operațiunile cu privire la aceste active suport ar fi supuse unei taxe similare.

13 În special, instanța de trimitere ridică problema dacă taxa prevăzută la articolul 1 alineatele 491 și 492 din Legea nr. 228/2012 nu poate genera, astfel cum susține Société Générale, discriminări între persoanele impozabile rezidente și nerezidente, precum și obstacole în calea liberei prestări a serviciilor și a liberei circulații a capitalurilor.

14 În aceste condiții, Commissione tributaria regionale per la Lombardia (Comisia Fiscală Regională din Lombardia) a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarea întrebare preliminară:

„Articolele 18, 56 și 63 TFUE se opun unei reglementări naționale care aplică tranzacțiilor financiare, independent de statul de reședință al operatorilor financiari și al intermediarului, o taxă care este suportată de părțile la tranzacție, care este egală cu un quantum fix progresiv pe tranșe valorice ale tranzacțiilor și variabil în funcție de tipul de instrument tranzacționat și de valoarea contractului și care este datorată în funcție de faptul că operațiunile supuse taxei au ca obiect tranzacționarea unui instrument derivat care are ca activ suport un titlu emis de o societate rezidentă în statul care instituie taxa în cauză?”

Cu privire la întrebarea preliminară

15 Prin intermediul întrebării formulate, instanța de trimitere solicită în esență să se stabilească dacă articolele 18, 56 și 63 TFUE trebuie interpretate în sensul că se opun unei reglementări a unui stat membru care supune unei taxe, precum și unor obligații administrative și de declarare tranzacțiile financiare privind instrumente financiare derivate, care le sunt impuse părților la operațiune, indiferent de locul în care este încheiată tranzacția sau de statul de reședință al acestor părți și al eventualului intermediar care intervine în executarea acesteia, din moment ce aceste instrumente au ca activ suport un titlu emis de o societate stabilită în acest stat membru.

16 Cu titlu introductiv, trebuie amintit că articolul 18 TFUE nu are vocația de a se aplica în mod autonom decât în situațiile reglementate de dreptul Uniunii pentru care tratatul nu conține norme speciale de interdicție a discriminării. Or, tratatul prevede o astfel de normă specială printre altele la articolul 56 TFUE în domeniul liberei prestări a serviciilor (a se vedea în acest sens Hotărârea din 19 iunie 2014, *Strojírny Prostějov și ACO Industries Tábor*, C-53/13 și C-80/13, EU:C:2014:2011, punctul 32 și jurisprudența citată) și la articolul 63 TFUE în domeniul care intră sub incidența libertății de circulație a capitalurilor (a se vedea în acest sens *Ordonanța* din 6 septembrie 2018, *Patrício Teixeira*, C-184/18, nepublicată, EU:C:2018:694, punctele 15 și 16, precum și jurisprudența citată).

17 Acestea fiind precizate, în ceea ce privește, mai întâi, libertatea aplicabilă împrejurărilor din litigiul principal, instanța de trimitere se referă la libertățile de prestare a serviciilor și de circulație a capitalurilor.

18 În această privință, este necesar să se constate că o reglementare a unui stat membru care impozitează operațiunile privind instrumente financiare derivate, precum articolul 1 alineatul 492 din Legea nr. 228/2012, intră în domeniul de aplicare al libertății de circulație a capitalurilor, din

moment ce sunt impozitate tranzac?ii financiare care opereaz? circula?ia capitalurilor. Or, o astfel de reglementare poate afecta de asemenea libera prestare a serviciilor, în m?sura în care aceasta poate avea efecte asupra serviciilor financiare care au ca obiect titluri emise de societ??i stabilite în statul membru men?ionat, propuse într?un alt stat membru.

19 Potrivit unei jurispruden?e constante a Cur?ii, dac? o m?sur? na?ional? se refer? atât la libera prestare a serviciilor, cât ?i la libera circula?ie a capitalurilor, m?sura în discu?ie trebuie examinat?, în principiu, numai din perspectiva uneia dintre aceste dou? libert??i dac? se dovede?te c?, în împrejur?rile cauzei principale, una dintre ele este cu totul secundar? în raport cu cealalt? ?i poate fi analizat? în cadrul acesteia [a se vedea în acest sens Hot?rârea din 3 octombrie 2006, Fidium Finanz, C?452/04, EU:C:2006:631, punctul 34, Hot?rârea din 26 mai 2016, NN (L) International, C?48/15, EU:C:2016:356, punctul 39, ?i Hot?rârea din 8 iunie 2017, Van der Weegen ?i al?ii, C?580/15, EU:C:2017:429, punctul 25].

20 În împrejur?rile cauzei principale, rezult? c? libera prestare a serviciilor este secundar? în raport cu libera circula?ie a capitalurilor. Astfel, condi?iile legale ale taxei în cauz?, care vizeaz? tranzac?iile financiare, se aplic? independent de aspectul dac? o astfel de tranzac?ie implic? sau nu implic? prest?ri de servicii. În plus, instan?a de trimitere ridic? problema eventualelor efecte restrictive care pot rezulta din îns??i instituirea unei astfel de taxe, f?r? a furniza preciz?ri cu privire la modalit??ile acesteia care ar putea afecta în mod concret astfel de prest?ri. În sfâr?it, potrivit indica?iilor care figureaz? în cererea de decizie preliminar?, Société Générale a achitat taxa men?ionat? în calitate de operator financiar care particip? la opera?iunile în discu?ie în litigiul principal, f?r? s? fie oferite mai multe informa?ii cu privire la aceste opera?iuni ?i la interven?ia sa. În special, această cerere nu indic? în ce calitate ?i în ce scopuri au fost negociate opera?iunile men?ionate.

21 Rezult? c? întrebarea adresat? trebuie analizat? din perspectiva liberei circula?ii a capitalurilor.

22 În continuare, potrivit jurispruden?ei Cur?ii, m?surile interzise de articolul 63 alineatul (1) TFUE, ca restric?ii privind circula?ia capitalurilor, le includ pe cele de natur? s? descurajeze nereziden?ii s? fac? investi?ii într?un stat membru sau s? descurajeze reziden?ii statului membru respectiv s? fac? investi?ii în alte state (Hot?rârea din 10 februarie 2011, Haribo Lakritzen Hans Riegel ?i Österreichische Salinen, C?436/08 ?i C?437/08, EU:C:2011:61, punctul 50, ?i Hot?rârea din 18 ianuarie 2018, Jahin, C?45/17, EU:C:2018:18, punctul 25, precum ?i jurispruden?a citat?).

23 În această privin?ă, dreptul conferit statelor membre de articolul 65 alineatul (1) litera (a) TFUE de a aplica dispozi?iile incidente ale legisla?iilor fiscale care stabilesc o distinc?ie între contribuabilii care nu se g?sesc în aceea?i situa?ie în ceea ce prive?te re?edin?a lor sau locul unde capitalurile lor au fost investite constituie o derogare de la principiul fundamental al liberei circula?ii a capitalurilor. Această derogare este ea îns??i limitat? de dispozi?iile articolului 65 alineatul (3) TFUE, potrivit c?rora dispozi?iile na?ionale vizate la alineatul (1) al acestui articol „nu trebuie s? constituie un mijloc de discriminare arbitrar? ?i nici o restrângere disimulat? a liberei circula?ii a capitalurilor ?i pl??ilor, astfel cum este aceasta definit? la articolul 63 [TFUE]” (a se vedea în acest sens Hot?rârea din 22 noiembrie 2018, Sofina ?i al?ii, C?575/17, EU:C:2018:943, punctul 45, precum ?i jurispruden?a citat?).

24 Curtea a stabilit de asemenea c? trebuie, prin urmare, s? se disting? între diferen?ele de tratament permise în temeiul articolului 65 alineatul (1) litera (a) TFUE ?i discrimin?rile interzise de articolul 65 alineatul (3) TFUE. Or, pentru ca o legisla?ie fiscal? na?ional? s? poat? fi considerat? compatibil? cu dispozi?iile tratatului referitoare la libera circula?ie a capitalurilor, este necesar ca diferen?a de tratament care rezult? din această legisla?ie s? priveasc? situa?ii care nu sunt comparabile în mod obiectiv sau s? fie justificat? de un motiv imperativ de interes general

(Hotărârea din 22 noiembrie 2018, Sofina și alții, C-575/17, EU:C:2018:943, punctul 46 și jurisprudența citată?).

25 În plus, potrivit unei jurisprudențe constante, o discriminare poate rezulta și din aplicarea aceleiași reguli unor situații diferite (Hotărârea din 6 decembrie 2007, Columbus Container Services, C-298/05, EU:C:2007:754, punctul 41 și jurisprudența citată?).

26 În sfârșit, trebuie amintit că, pentru a stabili existența unei discriminări, analizarea caracterului comparabil al unei situații transfrontaliere cu o situație internă a statului membru trebuie să fie realizat ținând seama de obiectivul urmărit de dispozițiile naționale în cauză [Hotărârea din 26 februarie 2019, X (Societăți intermediare stabilite în țări terțe), C-135/17, EU:C:2019:136, punctul 64 și jurisprudența citată].

27 În speță, Société Générale susține că taxa prevăzută la articolul 1 alineatul 492 din Legea nr. 228/2012 introduce discriminări între rezidenți și nerezidenți, precum și restricții privind libera circulație a capitalurilor.

28 Această societate arată că dispoziția menționată tratează în mod identic situația persoanelor obligate la plata acestei taxe, rezidente și nerezidente, care este totuși diferită, și face, pentru cei din urmă, mai puțin avantajoasă investiția în instrumentele financiare derivate care au ca activ suport un titlu emis de o societate stabilită în Italia decât investiția în cele al căror activ suport provine dintr-un alt stat. Ar rezulta de aici un obstacol în calea accesului pe piață al acestor instrumente financiare derivate, cu atât mai mult cu cât punerea în aplicare a taxei menționate ar fi însoțită de obligații administrative și de declarare care s-ar adăuga celor prevăzute în statele de reședință ale operatorilor financiari și al eventualului intermediar.

29 În această privință, trebuie arătat că din indicațiile care figurează în cererea de decizie preliminară reiese că taxa prevăzută la articolul 1 alineatul 492 din Legea nr. 228/2012 vizează tranzacțiile financiare privind instrumentele financiare derivate care au legătură cu statul italian. Această taxă este datorată independent de locul în care este încheiată tranzacția sau de statul de reședință al părților la această tranzacție și de cel al eventualului intermediar, astfel încât entitățile rezidente și nerezidente sunt supuse unui regim de impozitare identic.

30 În special, această taxă se aplică în același mod operatorilor financiari rezidenți și nerezidenți, precum și operațiunilor încheiate în statul de impozitare sau în alt stat. Astfel, taxa menționată nu variază în funcție de locul încheierii operațiunilor sau de statul de reședință al părților sau de cel al eventualului intermediar, ci de cuantumul acestor operațiuni și de tipul de instrument în cauză. Rezultă astfel că operațiunile care intervin în cadrul național sunt tratate, din punct de vedere fiscal, în același mod ca operațiunile similare care prezintă un caracter transfrontalier și că nu poate fi constatat existența unei diferențe de tratament între respectivele situații ale entităților rezidente și nerezidente.

31 În ceea ce privește caracterul comparabil al situațiilor, instanța de trimitere arată că reglementarea națională în discuție în litigiul principal urmărește obiectivul de a asigura o contribuție la cheltuielile publice a entităților care efectuează tranzacții financiare cu privire la instrumentele financiare vizate. Or, având în vedere acest obiectiv, contrar celor susținute de Société Générale, entitățile rezidente și nerezidente care participă la operațiunile privind instrumentele financiare derivate care au ca activ suport un titlu emis în Italia, supuse taxei prin reglementarea națională menționată, se află într-o situație comparabilă.

32 În schimb, astfel cum a arătat domnul avocat general la punctul 52 din concluziile sale, având în vedere obiectivul menționat, instrumentele financiare derivate ale căror active suport sunt reglementate de dreptul italian și care sunt supuse acestei taxe nu sunt comparabile cu cele

ale c?ror active suport nu sunt reglementate de acest drept ?i c?rora nu li se aplic? taxa men?ionat?.

33 Reiese din cele de mai sus c? taxa prev?zut? la articolul 1 alineatul 492 din Legea nr. 228/2012 nu pare s? con?in? o discriminare interzis? de articolul 65 alineatul (3) TFUE.

34 În m?sura în care Société Générale sus?ine c? din diferen?a de tratament operat? de reglementarea italian? între instrumentele financiare derivate ale c?ror active suport sunt reglementate de dreptul italian ?i cele ale c?ror active suport nu sunt reglementate de acest drept rezult? c? investi?ia în primele dintre acestea devine mai pu?in avantajoas?, trebuie amintit c? Curtea a statuat în mod repetat c?, pe de o parte, în lipsa unei armoniz?ri la nivelul Uniunii Europene, dezavantajele care pot decurge din competen?ele fiscale ale diverselor state membre, atât timp exercitarea acestora nu este discriminatorie, nu constituie restric?ii privind libert??ile de circula?ie ?i c?, pe de alt? parte, statele membre nu au obliga?ia s? î?i adapteze propriul sistem fiscal la diferitele sisteme de impozitare ale celorlalte state membre [Hot?rârea din 26 mai 2016, NN (L) International, C?48/15, EU:C:2016:356, punctul 47 ?i jurispruden?a citat?].

35 În special, libera circula?ie a capitalurilor nu poate fi în?eleas? în sensul c? un stat membru este obligat s? î?i adapteze normele fiscale în func?ie de cele ale celorlalte state membre în scopul de a garanta, în toate situa?iile, o impozitare care ?terge orice neconcordan?? rezultat? din reglement?rile fiscale na?ionale, dat fiind c? deciziile luate de un contribuabil în ceea ce prive?te investi?iile într-un alt stat membru pot, dup? caz, s? fie mai mult sau mai pu?in avantajoase sau dezavantajoase pentru un astfel de contribuabil (Hot?rârea din 30 ianuarie 2020, Köln-Aktienfonds Deka, C?156/17, EU:C:2020:51, punctul 72).

36 În aceste condi?ii, astfel cum sus?in guvernul italian ?i Comisia European? în observa?iile lor scrise, taxa prev?zut? la articolul 1 alineatul 492 din Legea nr. 228/2012 nu poate fi considerat? o restric?ie privind libera circula?ie a capitalurilor.

37 În ceea ce prive?te existen?a unor obliga?ii de declarare ?i administrative legate de plata acestei taxe, este necesar s? se constate c?, în cererea de decizie preliminar?, instan?a de trimitere nu a dezvoltat acest aspect ?i în special nu a detaliat obliga?iile despre care era vorba ?i nici nu a men?ionat dispozi?iile aplicabile în materie. În orice caz, astfel cum a ar?tat avocatul general la punctul 53 din concluzii, din aceast? cerere nu reiese niciun element care s? permit? s? se presupun? c? obliga?iile care revin entit??ilor nerezidente ar fi diferite de cele impuse entit??ilor rezidente, nici c? aceste obliga?ii ar dep??i ceea ce este necesar pentru recuperarea taxei prev?zute la articolul 1 alineatul 492 din Legea nr. 228/2012.

38 În ceea ce prive?te aceast? din urm? ipotez?, Curtea a statuat astfel c? necesitatea de a garanta o recuperare eficient? a impozitului constituie un obiectiv legitim care poate justifica o restric?ie privind libert??ile fundamentale. Astfel, un stat membru este autorizat s? aplice m?suri care permit verificarea, în mod clar ?i precis, a cuantumului impozitului datorat, sub rezerva îns? ca aceste m?suri s? fie de natur? s? asigure realizarea obiectivului urm?rit ?i s? nu dep??easc? ceea ce este necesar pentru atingerea acestuia (se vedea în acest sens Hot?rârea din 15 mai 1997, Futura Participations ?i Singer, C?250/95, EU:C:1997:239, punctul 31, ?i Hot?rârea din 22 noiembrie 2018, Sofina ?i al?ii, C?575/17, EU:C:2018:943, punctul 67). Revine instan?ei de trimitere sarcina de a efectua verific?rile necesare în aceast? privin??.

39 Având în vedere ansamblul considera?iilor care preced?, trebuie s? se r?spund? la întrebarea adresat? c? articolul 63 TFUE trebuie interpretat în sensul c? nu se opune unei reglement?ri a unui stat membru care supune unei taxe tranzac?iile financiare privind instrumente financiare derivate, care le este impus? p?r?ilor la opera?iune, independent de locul în care este încheiat? tranzac?ia sau de statul de re?edin?? al acestor p?r?i ?i al eventualului intermediar care

intervine în executarea acesteia, din moment ce aceste instrumente au ca activ suport un titlu emis de o societate stabilită în acest stat membru. Obligațiile administrative și de declarare care însoțesc această taxă impuse entităților nerezidente nu trebuie să depășească însă ceea ce este necesar pentru recuperarea taxei menționate.

Cu privire la cheltuielile de judecată

40 Întrucât, în privința părților din litigiul principal, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observații Curții, altele decât cele ale părților menționate, nu pot face obiectul unei rambursări.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera a doua) declară:

Articolul 63 TFUE trebuie interpretat în sensul că nu se opune unei reglementări a unui stat membru care supune unei taxe tranzacționale financiare privind instrumente financiare derivate, care le este impusă părților la operațiune, independent de locul în care este încheiată tranzacția sau de statul de reședință al acestor părți și al eventualului intermediar care intervine în executarea acesteia, din moment ce aceste instrumente au ca activ suport un titlu emis de o societate stabilită în acest stat membru. Obligațiile administrative și de declarare care însoțesc această taxă impuse entităților nerezidente nu trebuie să depășească însă ceea ce este necesar pentru recuperarea taxei menționate.

Semnături

* Limba de procedură: italiana.